

Overensstemmelse med de Konservative, saa er jeg fuldt fattet paa, at man vil betegne denne Konstellation som et Vidnesbyrd om, at Venstre er ganske uafhængigt af de Konservative, medens de Radikale derimod er afhængige af Socialdemokraterne. Det er jeg ganske forberedt paa, men det gør heller ingenting. Den højtærede Statsminister mente at burde fastslaa Rigtigheden af sin Opfattelse af, at vi var afhængige af Socialdemokraterne, ved at ty til en gammel Dyrefabels Visdom. Nu er det rigtigt, at der i de gamle Dyrefabler er megen uforgængelig Visdom at hente, men jeg tror, at den højtærede Statsminister har misforstaaet Moralens i Historien om Tigernes Partimøde. Den Moral, som Historien om Tigernes Partimøde vil indskærpe, den Sandhed, som ligger i Referatet af den gamle Tigers vise Tale, er, at Kendsgerninger maa man lade staa, og at Meninger, der er i aaben Strid med Kendsgerningerne, kan man ikke faa frem. Derfor er det min Opfattelse, at den højtærede Statsminister havde draget den rigtige Konsekvens og Moral af denne Historie, hvis han havde anbragt sig selv i den gamle Tigers Skikkelse. Han vilde derved faa et Kælenavn til fælles med en stor Statsmand, som han ellers i øvrigt ikke har noget som helst til fælles med. Som den gamle Tiger burde han have indfundet sig i de vilde Dyrs Partimøde og der sagt til dem: Vel kan vilde Dyr opsluge Mennesker, ogsaa Vælgere af andre Partier, men de kan hverken bringe Kendsgerninger ud af Verden eller selv vilkaarlig fremstille nogle. Det var netop derfor, jeg bad om at faa Kendsgerningerne frem, og da den højtærede Statsminister ogsaa var klar over, at Fabelen kunde være god nok, men det var ønskeligt at illustrere den lidt med Virkeligheden, søgte han at finde nogle Kendsgerninger frem. Den første var en Tale af mig, holdt i den gamle Rigsdag, og som han sagde i Almindelighed hed Gimletalen. Hvad gik den ud paa? Den gik ud paa, at efter Verdenskrigen kunde man dog ikke tro paa, at det var god demokratisk Politik at ville søge at vende tilbage til det gamle Samfund, der var bygget op paa økonomisk Guerillakrig eller økonomiske Storkampe. Man maatte søge Samfundet dannet paa et virkelig økonomisk Samarbejde. Den højtærede Statsminister og andre bestrebte sig for at gøre dette til en Tale for Bevarelsen af de daværende Statsindgreb eller Tilvejebringelsen af nye tilsvarende. Men baade Talen og den efterfølgende Diskussion viste, at der aldeles

intet saadant laa deri, at jeg tværtimod sagde, at Statsindgreb, som i den forhaandenværende Situation havde været brugte, var aldeles uanvendelige til derover at bygge blot Tanken om et nyt Samfund. Jeg har tilladt mig at minde om denne Tale tidligere i Anledning af det ærede Medlem Hr. Moltesens Udtalelse om en sund Venstrepolitik bygget op paa aandelig Frihed og et økonomisk virkeligt Samarbejde, i hvilken Forbindelse han nævnte Andels-tanken og Kooperation, idet jeg gjorde opmærksom paa, at det just var det samme, jeg havde peget paa den Gang. Jeg havde god Grund til at bringe det ærede Medlems Udtalelser i en vis Forbindelse med mine Udtalelser i hin Aftentale; thi ærede Medlemmer af Venstre kan maaske erindre, at det ærede Medlem Hr. Moltesen ydede mig en maaske af Partiet ikke velset Anerkendelse for denne Tale kort efter, at den var holdt. Denne Tale gav aldeles ingen Tilslutning til de paagældende Statsindgrebs Fortsættelse eller til den socialistiske Statsidé. Derimod gav den Tilslutning til det, som Socialismen har til fælles med alle sande demokratiske Partier, nemlig Bestræbelserne for og Ønsket om et Samfund bygget op paa et andet Samarbejde end den indbyrdes Kamp mellem Menneskene om de økonomiske Interesser, som var det gamle Samfunds bærende Idé, som førte det ind i den katastrofale Undergang, da Verdenskrigen brød ud.

Den næste Kendsgerning, som den højtærede Statsminister henviste til, var Forslaget om Arbejdsløshedsunderstøttelse. Nu vil jeg gøre opmærksom paa, at der i Arbejdsløshedsunderstøttelsesloven aldeles ikke er nogen Antydning af noget socialistisk Princip, tværtimod; den socialistiske Tanke, den Stat, Socialdemokraterne tænker sig, kender ikke til Arbejdsløshed og følgelig heller ikke til Arbejdsløshedsunderstøttelse. Derimod var der i Arbejdsløshedsunderstøttelsesloven, som den blev fremført her af mig, vel en Velvillie overfor Arbejdernes Kaar, overfor Arbejdernes vanskelige Kaar, men denne Velvillie, dette Ønske om at lindre Arbejdernes vanskelige Kaar i en Tid, hvor Arbejdsløsheden indtraf paa Grund af noget saa ekstraordinært som, at Landet ikke kunde faa Raastoffer til sit Arbejde, fandt jo fuld Tilslutning i hele Rigsdagen, i den højtærede Statsministers Parti og i alle andre Partier.

Endelig sagde den højtærede Statsminister, at naar der var Tale om, hvad der i det hele er skabt i disse Aar, maatte